ΑΠΑΧΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

Ο ΦΟΝΗΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ

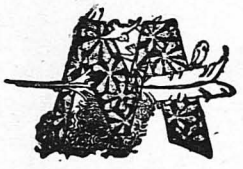

ΟΛΙΣ μπῆκα στὸ μπάρ, μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπὸ καπνούς, ἱδρῶτα καὶ ἀρώματα μὲ χτύπησε στὴ μύτη, χωρὶς ὅμως νὰ μὲ ζαλίση... Ἤμουν ἀπὸ καιρὸ ἐξοικειωμένος μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ μπάρ, ποὺ συχναζόταν ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ ἄγνωστο παρελθὸν καὶ ὕποπτο παρὸν καὶ ἀπὸ θλιβερὲς Ἀφροδίτες τῶν πεζοδρομίων... Εὕρισκα παράξενη εὐχαρίστησι στὸ περιβάλλον τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Ὅλα ἐκεῖ μέσα—καὶ ὁ φτωχικὸς διάκοσμος, καὶ ὁ ἀριστος φόβος, ποὺ προκαλοῦσαν ἡ ἀπειλητικὲς καὶ συνοφρυωμένες μορφὲς τῶν πελατῶν, καὶ τὰ νοσταλγικὰ τραγούδια, ποὺ ἔπαιζε μιὰ φυσαρμόνικα, καὶ ἡ ζωηρὲς σκηνές, ποὺ γινόντουσαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ πορτοφολιοῦ ἑνὸς ἀγνώστου, ποὺ τὸν τραβοῦσαν μεθυσμένο συνήθως ἐκεῖ μέσα....—ὅλα, μὰ ὅλα, σ' αὐτὸ τὸ μπάρ, μὲ μεθοῦσαν σὰν χασίς καὶ μὲ βοηθοῦσαν νὰ κάνω ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, γεμάτο παράξενα φαντάσματα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν μπῆκα στὸ μπάρ, τὸ πρῶτο πρόσωπο, ποὺ εἶδα μπροστά μου, ἦταν ὁ Φρέντ. Καθόταν μόνος, κατὰ τὴν συνήθειά του, σ' ἕνα τραπέζι, μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ μπουκάλι ἀψέντι. Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξα, εἶδα πὼς ἦταν καὶ πάλι μεθυσμένος... Τὸν πλησίασα, ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπα :

—Πίνεις πολύ, Φρέντ !... Καταστρέφεσαι μ' αὐτὸ ποὺ κάνεις !...

Ὁ Φρὲντ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ κύτταξε μὲ βλέμματα θολά. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὠχροῦ προσώπου του ἦσαν κουρασμένα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

—Ἐσὺ εἶσαι, Φρανσί ; Κάθησε...

Εἴμαστε φίλοι ἀπὸ καιρὸ—κατώρθωσα, δηλαδή, ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ παράξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὄχι ὅμως καὶ σὲ βαθμὸ νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆ ποιὸς ἦταν ὁ κρυφὸς πόνος, ποὺ τοῦ μάτωνε τὴν καρδιὰ καὶ τὸν ἔκανε νὰ πίνη σὰν κτῆνος, σὰν νἄθελε νὰ ξεχάση μιὰ τυραννικὴ ἀνάμνησι, νὰ διώξη ἀπὸ μπροστά του ἕνα φριχτὸ ἐφιάλτη...

—Γιατί πίνεις τόσο πολύ, Φρέντ ; τὸν ξαναρώτησα, μὲ πραγματικὴ συμπάθεια. Ποιὰ σκέψη σὲ βασανίζει τόσον καιρό ;... Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ἐμένα τί ἔχεις ;...

Ὁ Φρὲντ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἄφησέ με νὰ πιῶ ! ψιθύρισε μὲ βραχνὴ φωνή. Ξέρω καλὰ τὴ δόσι μου... Μοῦ χρειάζονται ἀκόμα δυὸ - τρία ποτήρια καὶ ὕστερα θὰ εἶμαι ἐν τάξει... Τότε μονάχα θὰ μπορέσω νὰ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου τὸ δράμα, ποὺ μὲ βασανίζει...

Καὶ ὁ Φρὲντ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ κεφάλι του μὲ δύναμι.

—Πρέπει νὰ πιῶ ἀκόμα, συνέχισε, γιὰ νὰ διαλυθῆ ἀπ' τὴ σκέψη μου αὐτὴ ἡ καταραμένη ἀνάμνησι...

Καί, γεμίζοντας τὸ ποτῆρι του, τὸ ἄδειασε μονορροῦφι σχεδόν...

—Μοῦ φαίνεται, Φρέντ, ἐπέμεινα ἐγώ, ὅτι μὲ λίγη καλὴ θέλησι θὰ μποροῦσες νὰ ξεχάσης τὰ περασμένα, χωρὶς νὰ ζητᾶς τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου...

Κι' ἔδειξα τὸ μπουκάλι μὲ τὸ ἀψέντι.

Τὰ λόγια μου ὅμως αὐτὰ εἶχαν γι' ἀποτέλεσμα νὰ ἐρεθίσουν περισσότερο τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ Φρέντ.

—Μὲ λίγη καλὴ θέλησι ; βρυχήθηκε. Νομίζεις πὼς εἶνε στὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου νὰ λησμονήση τὰ περασμένα, ὅταν τὸν βασανίζει μιὰ ἀνάμνησι, σὰν ἐκείνη ποὺ μὲ κάνει τώρα ἐμένα νὰ μὴν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι τὴ νύχτα.... Θὰ σοῦ πῶ τώρα τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ καταλάβης ποιὰ σκέψη μὲ τυραννάει, γιὰ νὰ μάθης, ἐπιτέλους, γιατί πίνω σὰν κτῆνος...

Καὶ ὁ Φρέντ, ἀφοῦ ἔμεινε λίγο συλλογισμένος, μὲ μάτια μισόκλεισται, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται :

—Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια... Μιὰ μέρα, μερικοὶ φίλοι μοῦ ἀνέθεσαν μιὰ «δουλειὰ» — νὰ ξεκαθαρίσω δηλαδὴ μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὴ μέση. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ βάψω τὰ χέρια μου στὸ αἷμα, πῆρα συνεταῖρο ἕνα γνωστό μου, ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν θὰ τὸν πολυπείραζε ἂν εἶχε ἕνα περισσότερο θῦμα στὴ συνείδησί του... Ἡ δουλειά μας δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολη. Ἡ γυναῖκα, ποὺ μ' ἔβαλαν νὰ ξεκάνω, ἦταν μιὰ πλούσια χήρα, ἡ ὁποία εἶχε τὴ μανία νὰ συχνάζη στὰ ἐπικίνδυνα κέντρα τῶν Παρισίων. Τὴν παρακολουθοῦσα, κατώρθωσα νὰ μάθω ποῦ θὰ πήγαινε ἕνα βράδυ καὶ κατέτρωσα ἀμέσως τὸ σχέδιό μου. Εἰδοποίησα τὸν συνεταῖρο μου — στὸν ὁποῖο θὰ ἔδινα τὸ ἕνα τρίτο ἀπ' τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ ἔπαιρνα ἐγὼ — ὅτι τὴν τάδε ὥρα ἡ «καταδικασμένη κυρία» θὰ ἔμπαινε σ' ἕνα ὡρισμένο μπάρ... Τότε θὰ τὴν σκότωνε ἐκεῖνος... Δὲν θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὸ κέντρο, γιατί ὅλοι οἱ πελάται τοῦ μπὰρ ἦσαν πειὰ ἐξοικειωμένοι μ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς σκηνὲς καὶ θὰ φαινόντουσαν πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν ἕναν ἄνδρα, ποὺ σκότωσε μιὰ γυναῖκα ἄγνωστή τους...

»Τὰ μεσάνυχτα ἔβαλα τὸν συνεταῖρο μου νὰ καθήση σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπὰρ καὶ τοῦ εἶπα :

»—Ὅταν θὰ δῆς νὰ μπαίνη μέσα μιὰ γυναῖκα, νὰ προσέξης τί χειρονομία θὰ κάνω. Ἂν μὲ δῆς νὰ σηκώνω τὸ δεξί μου χέρι, αὐτὸ θὰ σημαίνη πὼς πρέπει νὰ μὴ βγῆ ἡ γυναῖκα ζωντανὴ ἀπὸ δῶ μέσα.... Ἂν ὅμως σηκώσω τὸ ἀριστερό μου χέρι, θὰ πῆ πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ «λεγάμενη» καὶ πὼς δὲν πρέπει νὰ κινηθῆς ἀπ' τὴ θέσι σου... Κατάλαβες ;...

»—Κατάλαβα ! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ συνεταῖρος μου.

»Κι' ἔβαλε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, τὸ περίστροφό του στὴν ἔξω τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του...

»Ὅσο γιὰ μένα, κάθησα μπρὸς στὸν πάγκο τοῦ μπάρ, εὐχαριστημένος γιατί θὰ κέρδιζα ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, χωρὶς νὰ βάψω τὰ χέρια μου σὲ αἷμα, καὶ ἄδειασα μερικὰ ἀπανωτὰ ποτηράκια, γιὰ νὰ τονώσω περισσότερο τὸ θάρρος μου...

»Θὰ ἦταν ἡ ὥρα μία ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν, ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ μπὰρ ἄνοιξε...

»Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χροπηδᾶ στὸ στῆθος μου...

»Ἔρριξα ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸν συνεταῖρο μου καὶ τὸν εἶδα μὲ τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του... Μάντευσα ὅτι κρατοῦσε τὸ περίστροφό του καὶ ὅτι περίμενε μιὰ χειρονομία ἐκ μέρους μου γιὰ νὰ πυροβολήση...

»Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔνοιωσα ἕνα δυνατὸ ρῖγος σ' ὅλο μου τὸ σῶμα...

»Τὸ πρόσωπο ποὺ μπῆκε στὸ μπὰρ ἦταν μιὰ γυναῖκα... μὰ ὄχι ἡ γυναῖκα ποὺ περιμέναμε... Ἦταν ἡ Ἔμμα, ἡ ἀγαπημένη μου Ἔμμα, ἡ πιστή μου φίλη, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸ προσπαθοῦσε νὰ μὲ σώση ἀπ' τὴν καταστροφή, ἀπ' τὶς κακὲς συναναστροφές.... Ἦταν ἡ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.... Ἦταν ἡ γυναῖκα, ποὺ μὲ παρηγοροῦσε μὲ τὰ τρυφερά της λόγια καὶ μὲ τὰ στοργικὰ χάδια της, κάθε φορὰ ποὺ μ' ἔπιανε ἀπελπισία γιὰ τὴν κατάντωσί μου... Καὶ φαίνεται πὼς ἡ Ἔμμα θὰ ἔμαθε τί ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ἔτρεξε στὸ μπάρ, γιὰ νὰ μ' ἐμποδίση, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ κάνω ἕνο ἔγκλημα...

»Ἔκανα μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος της...

»Ξαφνικὰ ὅμως θυμήθηκα τὸν συνεταῖρο μου, φοβήθηκα μήπως παρεξηγήσει τὴν κίνησί μου καί, γιὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβη πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ περιμέναμε, σήκωσα τὸ ἀριστερό μου χέρι....

»Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε στὸ μπάρ !...

»Καὶ εἶδα τὴν Ἔμμα νὰ πιάνη τὸ στῆθος της μὲ τὰ δυό της χέρια, νὰ κάνη μερικὰ βήματα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ νὰ σωριάζεται βαρειὰ στὸ πάτωμα...

»Ἡ σφαῖρα τοῦ συνεταίρου μου τὴν εἶχε βρῆ κατάστηθα !... Μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη μου...

»Τυφλός, τρελλὸς ἀπὸ θυμό, ὥρμησα πάνω στὸν κακοῦργο, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε κιόλας νὰ τὸ σκάση, σπρώχνοντας μὲ δύναμι τοὺς συγκεντρωμένους πελάτες τοῦ κέντρου, τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ξάπλωσα κάτω καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ σφίγγω τὸ λαιμό, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου...

»Ἂν δὲν μὲ κρατοῦσαν ἀγνωστοι, θὰ τὸν στραγγάλιζα...

»—Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό, κακοῦργε ! βρυχήθηκα. Γιατί πυροβόλησες αὐτὴ τὴ γυναῖκα ;.... Ξέχασες τί σοῦ εἶπα ;

»Ὁ συνεταῖρος μου μὲ κύτταξε παραζαλισμένος, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι, μὴ καταλαβαίνοντας οὔτε ὁ ἴδιος τί εἶχε συμβῆ... Ἔρριχνε γύρω του βλέμματα ἀποβλακωμένα, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μιλήση... Ξαφνικά, φώναξε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του :

»—Γιὰ κύττα !... Γιὰ κύττα !...

»Γύρισα καὶ εἶδα ἕναν μεγάλο καθρέφτη, ὁ ὁποῖος σκέπαζε μιὰ γωνιὰ τῆς σάλλας, ἀπὸ τὸ πάτωμα ὥς τὴν ὀροφή...

»—Τί σημαίνει αὐτό ; τραύλισα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτα. . .»—Εἶχα γυρίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀλλοῦ τὸ κεφάλι μου, μοῦ ἐξήγησε ὁ συνεταῖρος μου. Μὰ ὅταν ἄκουσα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη, ζήτησα νὰ σὲ δῶ... Δὲν ἤσουν πειὰ μπρὸς στὸν πάγκο... Καὶ σὲ εἶδα μέσα στὸν καθρέφτη, νὰ σηκώνης τὸ δεξὶ σου χέρι... Καὶ τότε πυροβόλησα !. .

»Τότε μονάχα κατάλαβα τί ἔγινε...

»Ἐγὼ εἶχα σηκώσει τὸ ἀριστερό μου χέρι, εἰδοποιῶντας τὸ φίλο μου ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πυροβολήση. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ εἶδε **μέσα στὸν καθρέφτη,** νὰ σηκώνω τὸ δεξί μου χέρι... καὶ πυροβόλησε, ξαπλώνοντας κάτω νεχρή, μέ μιὰ σφαῖρα, τὴν ἀγαπημένη μου τὴν Ἔμμα...

»Ἐγὼ σκότωσα τὴν ἀγάπη μου ! συνέχισε ὁ Φρέντ. Καὶ ἀπὸ τότε, πίνω, πίνω σὰν κτῆνος, γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ γλυκειὰ μορφή της, ποὺ μὲ κυνηγάει παντοῦ, σὰν ἐφιάλτης, γιὰ νὰ λησμονήσω τὴν ἀνάμνησι τῆς σκηνῆς τοῦ φόνου !...

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ